

Κυρίως Διαγωνιστικό Τμήμα

Σχέδιο θανάτου για έναν σκύλο και έναν άνδρα, Χρήστος Καρακέπελης, Ελλάδα, 2024, 66'

Στη νάρκη των lockdowns, ένας απόκληρος σχεδιάζει –σαν άτρωτος υπερήρωας– μια επική απόδραση γι' αυτόν και τον σκύλο του, από τον πιο θανατηφόρο ιό: την ίδια τη ζωή. Ένα περιπετειώδες ταξίδι θανάτου που θα οδηγήσει μαγικά και τους δυο από την τρώγλη τους ως τα άγρια βουνά και τη Νέα Υόρκη, από την ασφυκτική πραγματικότητα στην απόλυτη ελευθερία.

Ο Χρήστος Καρακέπελης γεννήθηκε το 1962. Εστιάζει σε ανθρώπους εξορισμένους από τη νόρμα, ακροβάτες της επισφάλειας. Συνεργάζεται μαζί τους επί σειρά ετών, σε μια αναζήτηση που υπερβαίνει την προσωπική τους ιστορία, καθώς λειτουργούν ως αρχετυπικές μορφές. Αυτή την περίοδο κινηματογραφεί το ντοκιμαντέρ *Future Tenses*, έναν διάλογο για τον αγώνα επιβίωσης ανάμεσα σε τρεις εργατικές κοινότητες (Ελλάδα, Τανζανία, Κίνα).

Exam on the Edge of the time, İlkey Nişancı, Τουρκία, 2024, Διεθνής Πρεμιέρα, 89'

Πριν ακόμη θάψουν τους νεκρούς τους, οι άνθρωποι βυθίστηκαν ήδη στο άγχος των εξετάσεων μετά τον σεισμό στο Χατάι. Για πολλούς μαθητές, οι εισαγωγικές εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο έγιναν μια διέξοδος από μια πόλη όπου είχαν χάσει όλες τους τις αναμνήσεις, ενώ οι δάσκαλοί τους, ίσως και ασυναισθητα, έχτιζαν τη δική τους ουτοπία. Σε αυτήν την περίοδο πολιτικής απάθειας, καθώς πάλευαν να αποστηθίσουν την ύλη των εξετάσεων, προσπαθούσαν ταυτόχρονα να διώξουν από τη μνήμη τους τις εικόνες της κατεστραμμένης πόλης τους. Όμως κάθε ερώτηση στις εξετάσεις τους θύμιζε κάτι — για κάποιους, τις αποστάσεις· για άλλους, το κράτος· για άλλους, έναν σωρό από συντρίμια δίπλα στη θάλασσα. Αν η μνήμη μιας πόλης είναι φυλακισμένη σ' εκείνον τον σωρό από συντρίμια δίπλα στη θάλασσα, τότε ο αγώνας των ανθρώπων να χτίσουν ένα μέλλον δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια εξέταση στην άκρη του χρόνου.

Ο İlkey Nişancı σπούδασε Κινηματογράφο στο Πανεπιστήμιο της Κωνσταντινούπολης και έχει διδακτορικό στη Δημοσιογραφία. Συνδυάζοντας θεωρία και πράξη, εργάστηκε ως σκηνοθέτης, διευθυντής φωτογραφίας και μοντέρ σε ταινίες μικρού μήκους και ντοκιμαντέρ. Ως μέλος του διδακτικού προσωπικού στο Πανεπιστήμιο της Κωνσταντινούπολης, δίδαξε σκηνοθεσία, διεύθυνση φωτογραφίας και μοντάζ, ενώ παράλληλα συνέχισε να δραστηριοποιείται επαγγελματικά στη βιομηχανία του κινηματογράφου και της τηλεόρασης. Έχει σκηνοθετήσει και μοντάρει ντοκιμαντέρ, ταινίες μυθοπλασίας, διαφημιστικά και μουσικά βίντεο. Σήμερα είναι επίκουρος καθηγητής και συνεχίζει να συνδυάζει την ακαδημαϊκή του έρευνα με τη δημιουργική του πορεία στον κινηματογράφο και τη μουσική.

Hawar, Our Banished Children, Pascale Bourgaux, Βέλγιο-Γαλλία- Ελβετία, 2023, Ελληνική Πρεμιέρα, 74'

Το 2014, χιλιάδες γυναίκες Γιεζίντι απήχθησαν από το Ισλαμικό Κράτος και μετατράπηκαν σε σκλάβες του σεξ. Μετά την απελευθέρωσή της, η Άνα αναγκάζεται να εγκαταλείψει το παιδί που απέκτησε ως αποτέλεσμα βιασμού. Όλα τα παιδιά που γεννήθηκαν από τέτοιες επιθέσεις θεωρούνται «μπάσταρδα» και απορρίπτονται από την κοινότητα των Γιεζίντι. Τέσσερα χρόνια μετά τον αποχωρισμό, η Άνα διασχίζει κρυφά το Κουρδιστάν για να δει ξανά την κόρη της, τη Μάρυα.

Η Pascale Bourgaux είναι σκηνοθέτις, συγγραφέας και πολεμική ανταποκρίτρια. Έχει καλύψει τους περισσότερους πολέμους και κρίσεις των τελευταίων ετών σε Ιράκ, Ιράν, Συρία, Λίβανο, Αίγυπτο, Λιβύη και Αφγανιστάν. Έχει τιμηθεί με πολλά διεθνή βραβεία για τις ταινίες και τα βιβλία της. Η διαγωνισόμενη ταινία της είναι το αποτέλεσμα οκτώ ετών έρευνας και γυρισμάτων στο Ιρακινό και Συριακό Κουρδιστάν. Πρόκειται για το πρώτο ντοκιμαντέρ που σπάει το ταμπού των Γιεζίντι μητέρων που αναζητούν τα παιδιά τους, τα οποία γεννήθηκαν από βιασμούς τζιχαντιστών.

Letters from Wolf Street, Arjun Talwar, Πολωνία, 2023, Ελληνική Πρεμιέρα, 97'

Πρόκειται για ένα ευφύες, προσωπικό πορτρέτο της Πολωνίας, μέσα από τα μάτια του μετανάστη σκηνοθέτη που εξερευνά τη ζωή σε έναν δρόμο στο κέντρο της Βαρσοβίας. Καθώς κινηματογραφεί τους γείτονές του σε μια προσπάθεια να συνδεθεί μαζί τους, αποκαλύπτει ένα δίκτυο χαρακτήρων που ζουν ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, την πατρίδα και τη χώρα υποδοχής. Με τη βοήθεια του φίλου του, Μο, ο Arjun διερευνά θέματα αποξένωσης, του ανήκειν και της ταυτότητας—προσφέροντας μια λεπτοδουλεμένη αποτύπωση της σύγχρονης Ευρώπης και αμφισβητώντας καθιερωμένα στερεότυπα για την Πολωνία.

Ο Arjun Talwar μεγάλωσε στο Νέο Δελχί και σπούδασε Μαθηματικά προτού γίνει δεκτός στο Τμήμα Κινηματογραφίας της Εθνικής Κινηματογραφικής Σχολής της Πολωνίας στο Λοτζ. Οι μικρού μήκους ταινίες του έχουν προβληθεί σε διεθνή φεστιβάλ. Η πιο πρόσφατη ταινία του, *Letters from Wolf Street*, έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα της στο *Berlinale*, στο τμήμα Panorama.

Λω, Θανάσης Βασιλείου, Ελλάδα, 2025, 70'

Έναν χρόνο μετά τον θάνατο της μητέρας του, ο σκηνοθέτης επιστρέφει στο άδαιο διαμέρισμα της παιδικής του ηλικίας στην Αθήνα για να διαχειριστεί μια προβληματική κληρονομιά. Από τις γυμνές πλέον επιφάνειες του σπιτιού, αναδύονται θραύσματα αναμνήσεων της οικογένειάς του και η προσωπική ιστορία του μπλέκεται με το συλλογικό τραύμα της Χούντας.

Ο Θανάσης Βασιλείου γεννήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1975 στην Αθήνα. Είναι Έλληνας σκηνοθέτης και σεναριογράφος που ζει στο Πουατιέ της Γαλλίας. Από το 2022 εργάζεται στο αυτοβιογραφικό του ντοκιμαντέρ, *Λω*. Οι μικρού μήκους ταινίες του *Τχνη* (2017) και *Η τελευταία μας εβδομάδα* (2016) έχουν παρουσιαστεί σε πολλά διεθνή φεστιβάλ κινηματογράφου, κερδίζοντας ειδικά βραβεία και υποψηφιότητες. Είναι επίσης Αναπληρωτής Καθηγητής Κινηματογραφικών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο του Πουατιέ, όπου διδάσκει θεωρία και πράξη κινηματογράφου.

Mountain of Gold, Roland Edzard, Γαλλία, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 85'

Μια ομάδα χρυσοθήρων ξεκινά για την καρδιά της σαχαριανής χρυσοθηρίας, διασχίζοντας τις απομακρυσμένες και εχθρικές περιοχές του βόρειου Νίγηρα. Με κινητήρια δύναμη τα όνειρα του πλούτου και τους δεσμούς φιλίας που τους ενώνουν, οι ήρωες ρίχνονται σε μια επικίνδυνη πορεία στα όρια της νομιμότητας.

Μετά από μια παιδική ηλικία στη Σαχάρα της Αλγερίας και μια εφηβεία στα Βόσγια Όρη της Αλσατίας, ο Ρολάν Ενζάρ σπούδασε τέχνη στη Σχολή Καλών Τεχνών του Στρασβούργου και στη συνέχεια στο Le Fresnoy. Ανέπτυξε μια καλλιτεχνική πρακτική βίντεο που μετατοπίζει την εικόνα ντοκιμαντέρ σε μια δραματουργία μυθοπλασίας (*Judas, Dormeurs*, συλλογή του MAMC στο Στρασβούργο), ενώ ακολούθησαν ταινίες μυθοπλασίας που εστιάζουν στις σχέσεις εξουσίας μέσα στο οικογενειακό πλαίσιο. Οι ταινίες του έχουν βραβευθεί στις Κάννες και σε πολλά φεστιβάλ παγκοσμίως.

Το βράδυ υποχωρεί, Τίμων Κουλμάσης, Ελλάδα-Γαλλία, 2024, 70'

Η ταινία αναφέρεται στη συναρπαστική πορεία δύο ιδιαίτερα σημαντικών καλλιτεχνών, του διάσημου Έλληνα γλύπτη Μέμου Μακρή (1913-1993) και της πολύπλευρης προσωπικότητας της Ζιζής Μακρή (1924-2014). Στη ζωή τους – ανάμεσα στην Αθήνα υπό γερμανική κατοχή, στο μεταπολεμικό Παρίσι με την πλούσια πολιτιστική κίνηση και την Βουδαπέστη κατά τον Ψυχρό Πόλεμο – η τέχνη κι η ιστορία του 20^{ου} αιώνα, οι ελπίδες κι οι απογοητεύσεις κι απ' τις δύο πλευρές του «Σιδηρού Παραπετάσματος», συναντώνται και φωτίζονται οι πλευρές τους. Μέσα από τα έργα και τις αναμνήσεις τους, η ταινία επανεξετάζει τα μεγάλα ζητήματα που αντηχούν ακόμα έντονα μέσα μας: ουτοπία και ιδεολογία, ολοκληρωτισμός, εξορία και ελευθερία.

Ο Τίμων Κουλμάσης ζει και εργάζεται ως σκηνοθέτης, συγγραφέας και παραγωγός στο Παρίσι και στην Αθήνα. Οι ταινίες του – τόσο μυθοπλασίας όσο και τεκμηρίωσης – έχουν προβληθεί σε διεθνή φεστιβάλ όπως των Καννών, της Βενετίας, του Βερολίνου, του Λοκάρνο και του Μόντρεαλ. Το 2023 τιμήθηκε από το Γαλλικό Υπουργείο Πολιτισμού με τον τίτλο του *Ιππότη των Τεχνών και των Γραμμάτων* (*Chevalier des Arts et des Lettres*).

On melting snow, Mojtaba Bahadori, Βέλγιο-Ισλανδία, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 73'

Κάθε τοπίο αντανακλά μια μνήμη του πλανήτη μας – μνήμες που ο χρόνος και τα τεχνητά πολιτικά σύνορα έχουν διαιρέσει βάνανυσα. Εδώ και 33 χρόνια, η Sophie Cauvin διανύει ένα μοναδικό ταξίδι για να συναντήσει αυτά τα αλλοιωμένα τοπία, συλλέγοντας και επανενώνοντας τις θρυμματισμένες αυτές μνήμες και αποτυπώνοντάς τις μέσα από τα εντυπωσιακά έργα τέχνης της.

Ο Mojtaba Bahadori είναι σκηνοθέτης, φωτογράφος και εικαστικός καλλιτέχνης. Σπούδασε κινηματογράφο

στο Πανεπιστήμιο Τεχνών της Τεχεράνης και συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι, συνεργαζόμενος με τη φημισμένη σχολή Louis Lumière, όπου τελειοποίησε την τεχνική του ως διευθυντής φωτογραφίας και μοντέρ. Η ταινία του εξερευνά την περίπλοκη σχέση ανάμεσα στον άνθρωπο, τη φύση και την τέχνη, αναδεικνύοντας τον τρόπο με τον οποίο η δημιουργικότητα μπορεί να εκφράσει και να διασώσει την εύθραυστη ισορροπία του φυσικού κόσμου.

Σμιλεμένες ψυχές, Σταύρος Ψυλλάκης, Ελλάδα, 2025, 90'

Ο Julien Grivel (1943), Ελβετός οδοντίατρος, για 26 χρόνια (1972-1998) ερχόταν στην Αθήνα δύο φορές το χρόνο και φρόντιζε, δωρεάν, τα δόντια των χανσενικών (λεπρών) στο Νοσοκομείο Λοιμωδών Νόσων «Η Αγία Βαρβάρα». Στο βιβλίο του *ΕΛΛΑΔΑ η δική μου Ιθάκη* γράφει: «Υιοθετώντας τη γλώσσα των Ελλήνων, υιοθέτησα ασυνείδητα και τη σκέψη τους... Ένα εσωτερικό ταξίδι που με βοήθησε να βλέπω τον κόσμο και τη ζωή διαφορετικά». Η φιλία του με τον πρώην χανσενικό Μανόλη Φουντουλάκη ήταν καταλυτική. «Ξέρεις φίλε, με αυτές τις δοκιμασίες βγαίνει όμορφα σμιλεμένη η ψυχή του ανθρώπου» του έλεγε.

Ο Σταύρος Ψυλλάκης, γεννημένος στα Χανιά το 1954, είναι σκηνοθέτης και παραγωγός ντοκιμαντέρ με επίκεντρο την ανθρώπινη ύπαρξη. Σπούδασε Μηχανολόγος Μηχανικός (ΕΜΠ), σκηνοθεσία στην Αθήνα και ανθρωπολογικό ντοκιμαντέρ στο Παρίσι (Ateliers VARAN). Έχει τιμηθεί με σημαντικά βραβεία όπως το 1ο Βραβείο της ΕΑΚ, τον Χρυσό Αλέξανδρο (2023) και το FIPRESCI (2025). Ιδρυτικό μέλος της ΕΑΚ και της EEN, έχει σκηνοθετήσει πάνω από 40 ντοκιμαντέρ, με κορυφαία έργα όπως *Άλλος Δρόμος Δεν Υπήρχε*, *ΜΕΤΑΞΑ* και *Σμιλεμένες Ψυχές*.

The Gateway, Nikita Popkov, Ρωσία, 2025, Παγκόσμια Πρεμιέρα, 93'

Τρεις διαφορετικοί άνθρωποι έρχονται αντιμέτωποι με τον εαυτό τους μέσα σε σκοτεινούς καιρούς.

Ο Nikita Popkov είναι απόφοιτος του Οικονομικού Πανεπιστημίου Πλεχάνοφ στη Ρωσία και έχει σπουδάσει στο Ινστιτούτο Φυσικής και Τεχνολογίας της Μόσχας. Το πρώτο του ντοκιμαντέρ μικρού μήκους δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της εκπαίδευσής του στο κινηματογραφικό εργαστήριο των Migachev και Simonov. Το 2021, κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας, κέρδισε το βραβείο «Καλύτερη Ταινία Μικρού Μήκους» στο διεθνές φεστιβάλ ντοκιμαντέρ *Doker*.

The German People, Marcin Wierzchowski, Πολωνία, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 133'

Η ταινία διερευνά τις συνέπειες της ρατσιστικής επίθεσης στο Χανάου της Γερμανίας στις 9/2/2020, όπου δολοφονήθηκαν εννέα άνθρωποι. Μέσα από τις φωνές των επιζώντων και των οικογενειών των θυμάτων, το φιλμ καταγράφει τη θλίψη τους, την αναζήτηση δικαιοσύνης και τον αγώνα τους απέναντι στον συστημικό ρατσισμό – τόσο στο ίδιο το έγκλημα όσο και στην κρατική διαχείρισή του. Καθώς η δημόσια προσοχή εξασθενεί, αυτοί συνεχίζουν να αγωνίζονται για μνήμη και λογοδοσία, θέτοντας καίρια ερωτήματα για την ένταξη, την ιθαγένεια και για το ποιοι θεωρούνται πραγματικά μέλη της γερμανικής κοινωνίας.

Ο Marcin Wierzchowski γεννήθηκε το 1984 στη Βαρσοβία και είναι σκηνοθέτης, παραγωγός και εικαστικός με έδρα τη Φρανκφούρτη και τη Βαρσοβία. Εγκατέλειψε το σχολείο στα 17 του για να εργαστεί σε βιντεοκλάμπ, αργότερα ολοκλήρωσε τις σπουδές του και σπούδασε καλές τέχνες με έμφαση στον κινηματογράφο. Το πρώτο ντοκιμαντέρ του *Hanau – A Night and Its Aftermath* τιμήθηκε με το Βραβείο Grimme και αποτέλεσε την έμπνευση για τη νέα του ταινία *The German People*, που έκανε πρεμιέρα στο *Φεστιβάλ Βερολίνου 2025*. Έχει λάβει την υποτροφία Gerd Ruge για το πρότζεκτ *Traumaland* και συνεχίζει να δραστηριοποιείται τόσο στο ντοκιμαντέρ όσο και στη μυθοπλασία.

The longer you bleed, Ewan Waddell, Ουκρανία, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 65'

Αυτό το προσωπικό ντοκιμαντέρ ακολουθεί εκτοπισμένους Ουκρανούς στο Βερολίνο, καθώς προσπαθούν να διαχειριστούν την τραυματική παραδοξότητα του να βλέπουν την πατρίδα τους να καίγεται, σε πραγματικό χρόνο, μέσα από pixels στο Instagram. Καθώς οι χαρακτήρες απομακρύνονται συναισθηματικά από τις φρίκες του πολέμου, το χιούμορ του παραλόγου αναδύεται ως μηχανισμός επιβίωσης — ένας φακός τον οποίο υιοθετεί το φιλμ για να ασκήσει κριτική στην μεταβιομηχανική κοινωνία ως τόπο επεξεργασίας του τραύματος.

Ο Ewan Waddell είναι Βρετανός δημιουργός που δραστηριοποιείται στο χώρο της μυθοπλασίας, του ντοκιμαντέρ και του πειραματικού κινηματογράφου. Η προσέγγισή του μέσω πολλαπλών μέσων εξερευνά

θεματικές όπως η μοντερνικότητα και η ρήξη. Έργα του έχουν παρουσιαστεί σε φεστιβάλ, όπως τα *Hot Docs* και *Long Beach Underground*, ενώ περιλαμβάνουν το βραβευμένο *Fragmented Youth* και συνεργασίες με το Ίδρυμα Τεχνών και Πολιτισμού της Σεούλ. Αυτήν την περίοδο ετοιμάζει ένα μεγάλου μήκους ντοκιμαντέρ για την ψυχεδελική θεραπεία στην εμπόλεμη Ουκρανία. Είναι απόφοιτος του Πανεπιστημίου του Λιντς και του Catalyst Institute στο Βερολίνο.

The lost season, Mehdi Ghanavati, Ιράν, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 63'

Η εποχική σκόνη καλύπτει το χωριό όπου ζει η Κοσάρ. Η λίμνη Χαμούν έχει ξεραθεί και η περιοχή Σιστάν γίνεται όλο και πιο άνυδρη κάθε χρόνο — μοιάζει σαν η ζωή να εξαφανίζεται σταδιακά. Η Κοσάρ είναι μια έφηβη μαθήτρια λυκείου σε ένα μικρό χωριό στην επαρχία Σιστάν και Μπαλουχιστάν, κοντά στα σύνορα με το Αφγανιστάν. Όπως πολλά κορίτσια της ηλικίας της στην περιοχή, αναμένεται να παντρευτεί νωρίς, σύμφωνα με τις παραδόσεις. Όμως η Κοσάρ ονειρεύεται να φοιτήσει στο πανεπιστήμιο. Μέσα στη λειψυδρία και την αδιάκοπη αιθαλομίχλη από λεπτή σκόνη στο νοτιοανατολικό Ιράν, τα όνειρά της φαίνεται να απομακρύνονται όλο και πιο πολύ.

Ο Mehdi Ghanavati, γεννημένος το 1981 στο Χεντίτζαν του Ιράν, είναι ντοκιμαντερίστας και μοντέρ με αναγνωρισμένο έργο. Ξεκίνησε την καριέρα του με την ταινία *Jajim* (2005) και απέκτησε εθνική φήμη με το ντοκιμαντέρ *Hamja* (2017), το οποίο κέρδισε έξι σημαντικά βραβεία και προβλήθηκε σε διεθνή φεστιβάλ. Η ποικιλόμορφη φιλμογραφία του περιλαμβάνει επίσης τις ταινίες *Majnoon-e-Hamishegi*, *Javaz*, *Mohsenkhan* και *The Lost Season* (2024). Εκτός από τη σκηνοθεσία, έχει επιμεληθεί το μοντάζ πολλών ντοκιμαντέρ για την κρατική τηλεόραση του Ιράν και το Al Jazeera Documentary Channel.

The Tirana Conspiracy, Manfredi Lucibello, Ιταλία, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 71'

Δεκέμβριος 2000. Ο διάσημος φωτογράφος Ολιβιέρο Τοσκάνι αποδέχεται την πρόσκληση του κριτικού τέχνης Τζανκάρλο Πολίτι να επιμεληθεί ένα τμήμα της πρώτης Μπιενάλε Τιράνων. Ο Τοσκάνι παρουσιάζει τέσσερις σκανδαλώδεις καλλιτέχνες, δημιουργούς έργων ενοχλητικών, ακατάλληλων, ακόμη και ανήθικων: τον παιδόφιλο Δημήτρη Μπίοι, τον πορνογράφο Μαρτσέλο Γκαβότα, την ακτιβίστρια Μπόλα Έκουα που καταζητείται από τη νιγηριανή κυβέρνηση, και τον Χαμίντ Πικάρντο, επίσημο φωτογράφο του Μπιν Λάντεν. Κι αυτό ήταν μόνο η αρχή ενός από τα μεγαλύτερα φιάσκα στην ιστορία της σύγχρονης τέχνης. Πλέον, με τα εγκλήματα να έχουν παραγραφεί, οι πρωταγωνιστές μπορούν επιτέλους να αποκαλύψουν την αλήθεια.

Ο Manfredi Lucibello είναι απόφοιτος του Master της Cineteca di Bologna υπό την καθοδήγηση του Giuseppe Bertolucci. Το 2013 σκηνοθέτησε το ντοκιμαντέρ *Centoquaranta – La strage dimenticata*, που παρουσιάστηκε στο 54ο Φεστιβάλ *dei Popoli* και κέρδισε το 32ο Bellaria FF. Το 2018 έγραψε και σκηνοθέτησε την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, *Tutte le mie notti*. Το 2022 σκηνοθέτησε το ντοκιμαντέρ *Bice Lazzari – The Rhythm and Obsession* και το 2023 έγραψε και σκηνοθέτησε την ταινία *Non riattacare*, η οποία επιλέχθηκε στον διαγωνισμό του 41ου Φεστιβάλ του Τορίνο και του 32ου *Raindance IFF*, και διανέμεται από την I Wonder Pictures.

To Use a Mountain, Casey Carter, Ηνωμένες Πολιτείες, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 99'

Έξι αγροτικές κοινότητες στις Ηνωμένες Πολιτείες επιλέγονται ως υποψήφιες για μια αδιανόητη μοίρα: η γη τους να γίνει τόπος ταφής για 77.000 τόνους πυρηνικών αποβλήτων. Ενάντια στη στυγνή λογική των κρατικών αναλύσεων και αρχείων, αναδύεται μια λαϊκή ιστορία αντίστασης και φροντίδας του τόπου μέσα από ένα αισθητηριακό οδοιπορικό στα τοπία, τα οικοσυστήματα και τις προσωπικές ιστορίες των περιοχών αυτών.

Ο Casey Carter είναι σκηνοθέτης και διεπιστημονικός σχεδιαστής που δραστηριοποιείται στο χώρο της δημιουργικής μη-μυθοπλασίας μέσα από τον κινηματογράφο, τη φωτογραφία, την απεικόνιση δεδομένων και τη χαρτογραφία. Το έργο του επικεντρώνεται σε θέματα διακυβέρνησης, γεωγραφίας, περιβαλλοντισμού και προσωπικών υποκειμενικότητων. Έχει λάβει υποστήριξη από θεσμούς, όπως το Sundance Documentary Film Program και το IDA. Το *To Use a Mountain* είναι η πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους, στην οποία υπογράφει τη σκηνοθεσία, τη διεύθυνση φωτογραφίας και το μοντάζ.

Welcome to Babel, James Bradley, Αυστραλία, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 95'

Ένας εμμονικός καλλιτέχνης, ένα τρελό σχέδιο και η ταραχώδης ιστορία του Κομμουνισμού συνδυάζονται σε μια βαθιά κατάδυση στις αιματηρές επαναστάσεις του 20ού αιώνα. Η αφήγηση αντιπαραβάλλεται με το τρυφερό πορτρέτο ενός γάμου που σφυρηλατήθηκε μέσα στο χάος της Πολιτισμικής Επανάστασης στην Κίνα.

Ο James Bradley είναι ένας βετεράνος του ντοκιμαντέρ με εμπειρία 40 ετών στη συγγραφή, παραγωγή, σκηνοθεσία και μοντάζ. Είναι γνωστός για την αφηγηματική του δύναμη και τη διαπολιτισμική του προσέγγιση. Συνσκηνοθέτησε το *50 Years of Silence* και σκηνοθέτησε το βραβευμένο *Ochre and Ink*. Ως μοντέρ, έχει συμβάλει σε αναγνωρισμένα πρότζεκτ γηγενών, όπως τα *Radiance* και *Mr Patterns*, για το οποίο τιμήθηκε με το Βραβείο AFI το 2005. Έχει επίσης δημιουργήσει ντοκιμαντέρ για το ABC TV και έχει διδάξει σε κορυφαίες κινηματογραφικές σχολές. Το 2019 έλαβε το Βραβείο Stanley Hawes για τη συνολική του προσφορά στο αυστραλιανό ντοκιμαντέρ. Το *Welcome to Babel* αποτελεί το ντεμπούτο του σε μεγάλου μήκους ταινία και κέρδισε το Βραβείο Ντοκιμαντέρ του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Σίδνεϊ το 2024.

Welcome to the Orchard of England, Louis Norris, Ηνωμένο Βασίλειο, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 43'

Ιστορικά γνωστό ως ο «οπωρώνας της Αγγλίας», το Herefordshire είναι μία περιοχή παραγωγής μήλων. Αυτή η ταινία συγκεντρώνει ένα ευρύ και εκκεντρικό σύνολο κατοίκων της περιοχής — αγρότες, τσιγγάνους, πρώην εργάτες της συγκομιδής μήλων, κληρικούς, τους ντόπιους στη γιορτή του μηλίτη, παραγωγούς και πωλητές φρούτων — για να εξερευνήσει τη βαθιά σχέση ανάμεσα στους ανθρώπους και την ιστορική τους σοδειά. Μερικώς πορτρέτο ενός εξαφανιζόμενου τρόπου ζωής, μερικώς γιορτή μιας ζωντανής κουλτούρας που συνεχίζει να επιβιώνει, η ταινία θέτει βαθιά ερωτήματα για τη φύση του ανθρώπου. Παιχνίδια, τάρτες, χοροί, μικροκλοπές και ποικιλίες μήλων - ετοιμαστείτε να τιμήσετε το μήλο!

Ο Louis Norris είναι σκηνοθέτης και μοντέρ που εστιάζει στο πώς οι άνθρωποι σχετίζονται με τους τόπους όπου ζουν. Οι ταινίες του έχουν προβληθεί σε φεστιβάλ σε όλον τον κόσμο και έχουν αποσπάσει αρκετά βραβεία.

Wild Women of Anatolia, Sedef και Aslı Özoğuz, Τουρκία, 2024, Διεθνής Πρεμιέρα, 88'

Το ντοκιμαντέρ αυτό είναι μια συλλογή ιστοριών από πέντε γυναίκες σε πέντε τοπία της Ανατολίας, μέσα από τις οποίες αποκαλύπτονται οι προσωπικές τους εμπειρίες ως «άγριες γυναίκες», τα όνειρά τους για ελευθερία και η σύνδεσή τους με τη φύση. Η ταινία αποτελείται από τέσσερα κεφάλαια: Γη, Νερό, Φωτιά & Αέρας.

Sedef Özoğuz, Aslı Özoğuz

Η Sedef Özoğuz είναι συγγραφέας, ντοκιμαντερίστρια και καθηγήτρια Ψυχολογίας στο The New School της Νέας Υόρκης. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κωνσταντινούπολη, σπούδασε στην Αγγλία και ολοκλήρωσε το διδακτορικό της στην Κριτική Κοινωνική Ψυχολογία στη Νέα Υόρκη. Η Σεντέφ συνδυάζει στη δουλειά της την ψυχολογία με τον κινηματογράφο.

Η Aslı Özoğuz είναι συγγραφέας και σκηνοθέτρια που ζει στην Κωνσταντινούπολη. Απέκτησε το πτυχίο της στα Μέσα Ενημέρωσης και Επικοινωνία από το Goldsmiths και κατέχει δίπλωμα Αφηγηματικού Κινηματογράφου από τη Σχολή Κινηματογράφου της Πράγας. Εργάζεται ως βοηθός σκηνοθέτη στη βιομηχανία του κινηματογράφου τα τελευταία πέντε χρόνια, συμμετέχοντας στην παραγωγή ανεξάρτητων ταινιών μικρού μήκους καθώς και μεγάλου μήκους ταινιών του Χόλιγουντ και του Netflix. Έχει γράψει και σκηνοθετήσει δύο ταινίες μικρού μήκους: *Maya* (2020) και *Look at Us Now* (2018). Μαζί με την αδερφή της, Sedef, σκηνοθέτησε το πρώτο της ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους, *Wild Women of Anatolia*.

micro Διαγωνιστικό Τμήμα

Al Basateen, Antoine Chapon, Γαλλία, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 24'

Το 2015, στη Δαμασκό, η συνοικία Basateen al-Razi και οι οπαρώνες της ισοπεδώθηκαν ως τιμωρία για την εξέγερση του πληθυσμού ενάντια στο καθεστώς. Έχοντας χάσει τα πάντα, δύο πρώην κάτοικοι ανακαλούν τις αναμνήσεις τους από τη γειτονιά.

Ο Antoine Chapon είναι σκηνοθέτης και καλλιτέχνης με διεπιστημονική προσέγγιση. Το έργο του συνδυάζει κινηματογράφο, τρισδιάστατη ψηφιακή απεικόνιση (CGI) και αρχειακό υλικό, δημιουργώντας υβριδικές μορφές αφήγησης. Η πρώτη του ταινία μικρού μήκους, *My Own Landscapes*, έκανε πρεμιέρα στο *Visions du Réel*, όπου και τιμήθηκε με το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Μικρού Μήκους. Αυτήν την περίοδο ετοιμάζει το πρώτο του ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους.

Albgreko, Ilir Tsouko, Ελλάδα, 2024, 27'

Τα παιδιά και τα εγγόνια των Αλβανών μεταναστών της δεκαετίας του '90 γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Ελλάδα. Η Ντενίσα, ο Δημήτρης, η Στεφανία και ο Ορέστης μας αφηγούνται το βίωμά τους. Όχι το βίωμα της μετανάστευσης καθαυτό, αλλά τη δική τους ιστορία: μια ιστορία που δεν είναι ούτε αποκλειστικά αλβανική

ούτε αποκλειστικά ελληνική. Είναι και τα δύο. Κάτι νέο, καθαρό και ελπιδοφόρο γεννιέται από αυτήν τη γενιά. Την ώρα που οι πόλεμοι των ταυτοτήτων μαίνονται σε ολόκληρο τον κόσμο —και βέβαια στην Ευρώπη και τα Βαλκάνια— η κάμερα του σκηνοθέτη φωτίζει αυτές τις πολλαπλές ταυτότητες όχι ως βαρίδια της ιστορίας, αλλά ως πυξίδες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ο Ilir Tsouko είναι οπτικός αφηγητής, φωτογράφος και σκηνοθέτης. Γεννήθηκε στην Αλβανία, μεγάλωσε στην Αθήνα και σήμερα ζει ανάμεσα στο Βερολίνο και τα Τίρανα. Ασχολείται με μακροπρόθεσμα πρότζεκτ που εστιάζουν στην αντίληψη και τη διαμόρφωση της ταυτότητας μέσα από τις διαρκώς μεταβαλλόμενες μορφές της. Η δουλειά του έχει δημοσιευτεί σε μέσα όπως *The New York Times*, *The Guardian*, *DIE ZEIT MAGAZIN*, *The Washington Post*, *ARTE*, *ZDF*, *Der Spiegel*, *Vogue* και *Polaroid*, μεταξύ άλλων. Το *Albgreko* είναι το πρώτο του ατομικό ντοκιμαντέρ.

Between a rock and a hard place, Θάνος Λυμπερόπουλος, Ελλάδα, 2024, Παγκόσμια Πρεμιέρα, 17'

Μια μικρή ομάδα μια ομάδα παιδιών από το Αφγανιστάν που φοιτούν σε ένα αυτοσχέδιο προσφυγικό σχολείο στην Αθήνα, είναι έτοιμη να πάρει θέση ενάντια στους Ταλιμπάν, που εδραιώνουν την εξουσία τους στο Αφγανιστάν. Θα είναι οι φωνές τους αρκετά ηχηρές, ώστε να τραβήξουν την παγκόσμια προσοχή ή οι οικογένειες και οι φίλοι τους θα συνεχίσουν να αντιμετωπίζουν τους κινδύνους αυτού του καταπιεστικού καθεστώτος;

Ο Θάνος Λυμπερόπουλος είναι κινηματογραφιστής και σκηνοθέτης με μουσικό υπόβαθρο, έχοντας κυκλοφορήσει αρκετά άλμπουμ με διάφορα συγκροτήματα. Αργότερα στράφηκε στην οπτική αφήγηση, σκηνοθετώντας και γυρίζοντας πολλά μουσικά βίντεο για ένα ευρύ φάσμα καλλιτεχνών, ενώ παράλληλα εργάστηκε ως διευθυντής φωτογραφίας για διαφημιστικά σποτ και διαδικτυακές σειρές. Στον κινηματογράφο, έχει συνεργαστεί ως DOP σε ταινίες μεγάλου μήκους, μικρού μήκους και ντοκιμαντέρ με αξιόλογους σκηνοθέτες. Το μικρού μήκους ντοκιμαντέρ του *Dunaym* για έναν Κούρδο πολιτικό πρόσφυγα προβλήθηκε σε φεστιβάλ σε όλη την Ελλάδα, ενώ η μικρού μήκους μυθοπλασία, *Beauty* έκανε πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Δράμας 2021, συνεχίζοντας την πορεία της σε πολλά άλλα φεστιβάλ.

Clear Sky, Marcin Kundera, Πολωνία, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 21'

Ο Wowa και ο Roma περιπλανώνται στους δρόμους του Κραματόρσκ, στην Ουκρανία, απολαμβάνοντας τις τελευταίες μέρες του καλοκαιριού. Η παιδική τους ηλικία φτάνει στο τέλος — δεν υπήρξε ποτέ ανέμελη. Στο φόντο: ο συνεχής βόμβος της πρώτης γραμμής, σειρήνες αεροπορικής επιδρομής και βλέμματα που διαρκώς στρέφονται προς τον ουρανό. Ο πόλεμος, παρατεταμένος και εξαντλητικός, έχει χάσει το δραματικό του φορτίο και το ενδιαφέρον του κοινού, αλλά εξακολουθεί να ρίχνει τη σκιά του σε όσους ζουν κοντά. Κι όμως, ο Wowa και ο Roma προσπαθούν να ζήσουν την παιδική τους ηλικία σε έναν κόσμο που τους προσφέρει ελάχιστη παρηγοριά.

Ο Marcin Kundera είναι Πολωνός διευθυντής φωτογραφίας, φωτογράφος, σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ και θεατρικός δημιουργός. Από το 2010 είναι ενεργό μέλος της κινηματογραφικής ομάδας *Bydgoszcz Newsreel*. Αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών Τεχνών Leon Wyczółkowski και κατέχει μεταπτυχιακό δίπλωμα στη Δ/ση Φωτογραφίας από τη Σχολή Κινηματογράφου Krzysztof Kieślowski. Παράλληλα, είναι διοργανωτής ανθρωπιστικών δράσεων και ακτιβιστής.

Crossing, Karol Felicio, Βραζιλία, 2024, Διεθνής Πρεμιέρα, 15'

Το *Crossing* είναι ένα ντοκιμαντέρ που βυθίζεται στην καρδιά του χωριού Rio Piraquê-Açu, αποκαλύπτοντας το δίλημμα των νεαρών ιθαγενών μητέρων που, παρότι τις υποδέχεται με φροντίδα η γιαγιά τους και παραδοσιακή μαία Keretxchu, επιλέγουν να γεννήσουν σε νοσοκομεία. Ανάμεσα στην παράδοση και τη μοντερνικότητα, η ταινία θέτει το ερώτημα για το μέλλον της προγονικής γνώσης: μήπως κινδυνεύει να εξαφανιστεί; Με ευαισθησία, το *Crossing* στοχάζεται πάνω στην ταυτότητα, τη μητρότητα και τις προκλήσεις αυτής της μετάβασης από το παρελθόν στο μέλλον. Η *Travessia* (Διασταύρωση) είναι ο δρόμος.

Η Karol Felicio είναι σκηνοθέτις με ποιητική και ευαίσθητη ματιά που εστιάζει στη μητρότητα, την παιδική ηλικία, τις ιθαγενείς κοινότητες και τις πολιτισμικές παραδόσεις. Έχει σκηνοθετήσει και υπογράψει τα ντοκιμαντέρ *Crossing* και *Keretxchu's Legacy*. Είναι δημοσιογράφος, απόφοιτη του UVV-BR, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Ψηφιακό Μάρκετινγκ, ενώ εμβάθυνε στη σκηνοθεσία μέσα από την εκδοτική της θητεία στο Abril Publishing και σπουδές Σκηνοθεσίας Κινηματογράφου στο Bucarest Ateliê/SP.

Death of a format, Μάριος Λιζίδης, Κύπρος, 2023, Ελληνική Πρεμιέρα, 11'

Ενόσω ο ιδιοκτήτης του τελευταίου βίντεο κλαμπ στην Κύπρο περιμένει πελάτες, η επικράτεια του καταστήματος δώρων της αδελφής του επεκτείνεται ολοένα και περισσότερο.

Ο Μάριος Λιζίδης είναι πολυβραβευμένος διεπιστημονικός Κύπριος σκηνοθέτης, διευθυντής φωτογραφίας, μοντέρ, σχεδιαστής ήχου και προγραμματιστής λογισμικού. Οι ταινίες του έχουν προβληθεί σε πλήθος φεστιβάλ, μεταξύ των οποίων το 22ο και 25ο *Ji.hlava International Documentary Film Festival*, καθώς και στο 73ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Εδιμβούργου. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών του Εδιμβούργου με ειδίκευση στο Δημιουργικό Ντοκιμαντέρ/Υβριδικές Ταινίες. Έχει διδάξει πρακτική και θεωρητική σκηνοθεσία ντοκιμαντέρ ως λέκτορας, ενώ διετέλεσε Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου Cyprus Film Days (2022–2025) και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσης Σκηνοθετών Κύπρου (2019–2023). Είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου.

Fatbardha, Kitty Kentezi, Ελλάδα, 2024, 24'

Η Φατμπάρντα και ο Νίκο, ένα ηλικιωμένο παντρεμένο ζευγάρι, ζουν σε ένα μικρό σπίτι. Ο Νίκο είναι καθηλωμένος σε νοσοκομειακό κρεβάτι, ενώ η Φατμπάρντα, παρά τις δικές της κινητικές δυσκολίες, φροντίζει και για τους δύο. Καθώς η ηλικία και οι ασθένειες δεν τους επιτρέπουν να μετακινηθούν, το ζευγάρι έρχεται όλο και πιο κοντά μέσα από τη ρουτίνα της καθημερινότητας — λίγο πριν χωρίσουν για πάντα.

Η Kitty Kentezi γεννημένη το 1994 στα Βαλκάνια, ζει στην Ευρώπη. Σπούδασε Δημόσια Διοίκηση στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, με ειδίκευση στο Δίκαιο και τις Πολιτικές Επιστήμες. Παράλληλα, φοίτησε στη Σχολή Σταυράκου στον τομέα του Κινηματογράφου και της Τηλεόρασης, ακολουθώντας αυτό που αγαπούσε περισσότερο. Έκτοτε εργάζεται ως βοηθός σκηνοθέτη σε ελληνικές και ξένες ταινίες, σειρές και διαφημίσεις, όπως: *Sacrifice* (του Romain Gavras), *House of David* (παραγωγή Amazon σε σκηνοθεσία Jon Erwin), *Guest Star* (του Βασίλη Χριστοφιλάκη). Εργάστηκε επίσης στο τμήμα κάστινγκ για τις παραγωγές *So Long Marianne* (για τη ζωή του Leonard Cohen), *Daisy Jones and the Six* και *Σμύρνη μου Αγαπημένη* (του Γρηγόρη Καραντινάκη). Αυτή την περίοδο ετοιμάζει τη νέα της ταινία με τίτλο *Angelina, My Love*.

GIOJA22, Stefano De Felici, Ιταλία, 2023, Ελληνική Πρεμιέρα, 10'

Ένας νέος ουρανοξύστης ξεπροβάλλει στον ορίζοντα, ανάμεσα σε τεράστια γυάλινα κτίρια και κάθετα δάση — σύμβολα της νέας γραμμής του ορίζοντα του Μιλάνου. Μόνος του, ένας άντρας σκαρφαλώνει με τόλμη το κτίριο, αψηφώντας τα τιμμεντένια και γυάλινα προπύργια της σύγχρονης χρηματοοικονομικής εξουσίας. Η πράξη πολιτικής ανυπακοής του, 150 μέτρα ψηλά στον ουρανό, κάνει για λίγες ώρες τον κόσμο να σηκώσει το βλέμμα και να αναλογιστεί το νόημα της φράσης «μείνε άνθρωπος».

Ο Stefano De Felici είναι σκηνοθέτης και δημιουργός, που ξεκινά την ερευνητική του πορεία από το οπτικοακουστικό μέσο και τη διευρύνει σε άλλες γλώσσες και μορφές έκφρασης, εξερευνώντας διαφορετικά μέσα. Τα έργα του έχουν βραβευτεί και προβληθεί σε διεθνή φεστιβάλ κινηματογράφου και σύγχρονης τέχνης.

Gypsy Gadji, Dáša Raimanová, Σλοβακία, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 28'

Οι Ρομά στην Πολωνία αποτελούν τη μεγαλύτερη και πιο περιθωριοποιημένη εθνοτική μειονότητα της χώρας. Η Ροζάνα αυτοπροσδιορίζεται ως Ρομά και Πολωνή (Gadji). Εργάζεται ως βοηθός δασκάλας, προσπαθώντας να κρατήσει τα παιδιά των Ρομά στο σχολείο, καθώς πάνω από τα μισά εγκαταλείπουν την εκπαίδευση πριν την ηλικία των δεκαέξι. Θα μπορούσε να αποτελέσει την τέλεια γέφυρα ανάμεσα σε δύο κόσμους—όμως κάθε πολιτισμός την καλεί να απορρίψει τον άλλον. Η Ροζάνα, ωστόσο, επιθυμεί απλώς να ανήκει κάπου.

Η Dáša Raimanová είναι σκηνοθέτρια και παραγωγός ντοκιμαντέρ, με έδρα το Λονδίνο και το Βερολίνο και καταγωγή από τη Σλοβακία. Το έργο της εστιάζει σε κοινωνικοπολιτικά ζητήματα, με ιδιαίτερη έμφαση στις γυναίκες και στις μειονότητες. Το *Gypsy Gadji* τιμήθηκε με το βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ Μικρού Μήκους στο *Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Λουκανίας* (Ιταλία, 2024). Το μεγάλο μήκους ντοκιμαντέρ της *Polyland* (2018) προβλήθηκε σε διεθνή φεστιβάλ και σε περισσότερες από εξήντα κοινοτικές προβολές σε ολόκληρη την Ευρώπη. Από το 2018, η Dáša εργάζεται στο τμήμα ντοκιμαντέρ του διεθνούς ραδιοτηλεοπτικού οργανισμού Deutsche Welle (DW) στο Βερολίνο, όπου έχει σκηνοθετήσει και παραγάγει αρκετά ντοκιμαντέρ μικρού μήκους.

How to suture the soil?, Wil Paucar Calle, Εκουαδόρ, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 17'

Ένας γιος γράφει ένα γράμμα στη μητέρα του καθώς ακολουθεί το ίδιο μονοπάτι που είχε πάρει εκείνη κάποτε, όταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σπίτι της λόγω της παραμέλησης από το κράτος στην ύπαιθρο του Εκουαδόρ στα τέλη της δεκαετίας του 1970 και στις αρχές του 1980. Το παρελθόν αντηχεί στο παρόν, διαπερνώντας προσωπικά και γεωγραφικά τραύματα.

Ο Wil Paucar Calle είναι απόφοιτος Κινηματογράφου από το Πανεπιστήμιο των Τεχνών του Εκουαδόρ, με ενδιαφέρον για τις αναλογικές και πειραματικές διαδικασίες στην κατασκευή της εικόνας. Το 2020 έλαβε υποτροφία σεναριογραφίας για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση από την Εθνική Ταινιοθήκη του Εκουαδόρ. Έχει εργαστεί ως συντάκτης στο φεστιβάλ *EDOC* και είναι αρχισυντάκτης του περιοδικού *25Watts*. Η διαγωνιζόμενη ταινία του έκανε πρεμιέρα στο IDFA 2024. Έλαβε το βραβείο Ernesto Albán του Δήμου του Κίτο για την καλύτερη βραχυπρόθεσμη οπτικοακουστική δημιουργία για την ταινία του *El Viento trae canciones del Trópico*, 2023. Αυτή την περίοδο εργάζεται στην δημιουργία της πρώτης του μεγάλου μήκους ταινίας.

I didn't get into Berghain but I did meet Vica, Evan Frijters, Ολλανδία, 2024, Διεθνής Πρεμιέρα, 22'

Η Ουκρανή Vica δραπετεύει από το τραύμα του πολέμου και αναζητά καταφύγιο στη γεμάτη ναρκωτικά νυχτερινή ζωή του Βερολίνου. Σύντομα συνειδητοποιεί πως το Βερολίνο δεν της προσφέρει το μέλλον που επιθυμεί και μετακομίζει στην Αγγλία αναζητώντας απομόνωση. Μέσα από τηλεφωνικές συνομιλίες με τον σκηνοθέτη, η Vica μιλά για την πορεία προς την ενηλικίωση και την ανάγκη να ξαναβρεί την αίσθηση του «ανήκειν». Αντιλαμβάνεται πως το αίσθημα αυτό δεν χάθηκε μόνο επειδή έφυγε από την Ουκρανία, αλλά και επειδή οι οικογενειακοί της δεσμοί ήταν εύθραυστοι και έχουν αποδυναμωθεί ακόμη περισσότερο από τον πόλεμο. Επιστρέφει στην πατρίδα της, την Οδησό, για να ανακτήσει την αίσθηση της οικειότητας. Όμως, επιστρέφοντας σε μια χώρα που βρίσκεται σε πόλεμο, η πραγματικότητα δεν αργεί να ανατρέψει τα σχέδιά της.

Ο Evan Frijters ξεκίνησε τις σπουδές του στην Ανώτατη Σχολή Τεχνών της Ουτρέχτης (HKU) με στόχο να γίνει ντοκιμαντερίστας. Το διαγωνιζόμενο πρώτο του σημαντικό έργο ξεκίνησε από μια τυχαία συνάντηση και εξελίχθηκε σε μια κινηματογραφική εξερεύνηση της ανθρώπινης ψυχής στο πλαίσιο του πολέμου στην Ευρώπη. Ως σκηνοθέτης, δίνει έμφαση στην παρατήρηση της άμεσης πραγματικότητας γύρω του, ανακαλύπτοντας μέσα από αυτήν ανθρώπους ή φαινόμενα που ενσαρκώνουν ευρύτερες αφηγήσεις.

My Land is Burned, Abdulrahman Alshowaiki, Βέλγιο, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 30'

Στην Αρσάλ του Λιβάνου, η ταινία αποκαλύπτει τις πολυδιάστατες προκλήσεις που αντιμετωπίζουν τα παιδιά των Σύρων προσφύγων και οι οικογένειές τους. Πέρα από τις δυσκολίες, οι σιωπηλές πράξεις ελπίδας από μια συμπονετική δασκάλα αντηχούν την τολμηρή επιθυμία για μια φωτεινότερη, πιο ευτυχισμένη γενιά.

Ο Abdulrahman Alshowaiki γεννήθηκε στη Δαμασκό της Συρίας, την οποία αναγκάστηκε να εγκαταλείψει στα 19 του λόγω των κινδύνων που αντιμετώπιζε μετά τη συμμετοχή του σε φοιτητική διαμαρτυρία ενάντια στο καθεστώς Άσαντ. Ταξίδεψε για τρία χρόνια στον Λίβανο, την Αίγυπτο, την Τουρκία, τη Σενεγάλη και τη Γκάμπια, βρίσκοντας τελικά καταφύγιο στο Βέλγιο, όπου σπούδασε διοίκηση επιχειρήσεων στον κινηματογράφο στη LUCA School of Arts. Το 2023, η πτυχιακή του ταινία *Mona* απέσπασε διεθνή αναγνώριση, τιμητική διάκριση από το VAF και προσκλήσεις σε σημαντικά φεστιβάλ, με διεθνή πρεμιέρα στο FEST New Directors New Films στην Πορτογαλία. Η πτυχιακή του εργασία "Trip to Heaven" που εστιάζει στην ιστορία των γονιών του από τον γάμο τους μέχρι τη φυγή τους στο Βέλγιο, άνοιξε τον δρόμο για την πρώτη του επαγγελματική δουλειά στο ντοκιμαντέρ.

Once I got in, it was hard to get out, Nora Štrbová, Τσεχία, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 28'

Η Ίντα αδειάζει το σπίτι όπου έζησε ο καλλιτέχνης παππούς της, Περιπλανιέται μέσα σ' ένα στούντιο γεμάτο παράξενα αντικείμενα και ξεχασμένη ιστορία. Όπως και στο SPACES, η Štrbová καταπιάνεται με τα θέματα της μνήμης και της απώλειας, συνδυάζοντας μυθοπλασία και ντοκιμαντέρ και αφήνοντας τις εικόνες της νοσταλγικής παιδικής ηλικίας και του πνιγηρού παρελθόντος να κυλήσουν συνειρμικά. Με μουσικό υπόβαθρο το *Κοντσέρτο γκρόσσο αρ. 12* του Φραντσέσκο Τζεμινιάνι, με υπότιτλο *Τρέλα*, αναδεικνύεται η εύθραυστη υλικότητα λειψάνων, ζωντανών και νεκρών. Το κεφάλι ενός ψόφιου παπαγάλου, ένα εκμαγείο από το στήθος της γιαγιάς της ή ένας μεσίτης καλυμμένος με βρύα, λειτουργούν ως ευρήματα σε έναν προσωπικό

αρχαιολογικό χώρο και ως εκθέματα σε ένα ενδοσκοπικό μουσείο οικογενειακής ιστορίας.

Η Nora Štrbová (1994) είναι Τσέχο-Σλοβάκα καλλιτέχνης και σκηνοθέτις, γεννημένη στη Μπρατισλάβα. Σπούδασε animation και σκηνοθεσία ντοκιμαντέρ στη FAMU στην Πράγα. Ανάμεσα στις δουλειές της συγκαταλέγονται το *S P A C E S* (2020), ένα animation μικρού μήκους που έκανε πρεμιέρα στο *Visions du Réel* και παρουσιάστηκε στα *IDFA* και *Poitiers Film Festival*· το *Once I Got In, It Was Hard to Get Out* (2024), που προβλήθηκε στον εθνικό διαγωνισμό Czech Joy του Jihlava IDFF και τιμήθηκε με το Βραβείο Καλύτερου Ηχητικού Σχεδιασμού· και πιο πρόσφατα, το *What If We Run Out of Stones?* (2025), που έκανε πρεμιέρα στο *Visions du Réel*. Είναι επίσης δημιουργός βιντεοκλίπ και animation jingles, όπως το *Distress*, που έκανε πρεμιέρα στο Annecy το 2020.

P.S., Aleš Suk, Κροατία, 2024, Ελληνική Πρεμιέρα, 15'

Μια εμπνευσμένη, εντυπωσιακή μπαλάντα για τον μοναδικό κάτοικο ενός απομονωμένου νησιού στη βόρειο Αδριατική, του οποίου η μοίρα σφραγίστηκε από τη σκληρότητα του φυσικού κλίματος και το κοινωνικό σύστημα των τοπικών αρχών. Τα ίχνη της τελευταίας ψυχής και τα απομεινάρια της ύπαρξής της – μηνύματα ενός τόπου όπου όλα μοιάζουν να χάνονται.

Ο Aleš Suk, γεννήθηκε το 1977 στο Vrchlabi της Τσεχίας, και σπούδασε animation και σκηνοθεσία στο FAMU της Πράγας. Δίδαξε το μάθημα «Σύνθεση μοντάζ στην κινούμενη εικόνα και τα πολυμέσα» στο τμήμα μοντάζ του FAMU και εργάστηκε ως βοηθός διδασκαλίας στον τομέα του animation και του διαδραστικού σχεδιασμού στην Ακαδημία Εφαρμοσμένων Τεχνών του Πανεπιστημίου της Ριέκα, στην Κροατία. Έχει σκηνοθετήσει και παραγάγει ντοκιμαντέρ και πειραματικές ταινίες. Είναι μέλος της Ένωσης Σκηνοθετών της Κροατικής Ένωσης Κινηματογραφιστών και ζει στη Ριέκα της Κροατίας.

Refuge, Partha Das, Ινδία, 2024, Παγκόσμια Πρεμιέρα, 24'

Ο Φαρούκ, ένας ανάπηρος μουσουλμάνος μικροπωλητής στη Βομβάη, αγωνίζεται να επιβιώσει μετά την άρση του lockdown, καθώς η οικογένειά του βρίσκεται αντιμέτωπη με την οικονομική καταστροφή. Όταν ένας απατεώνας πράκτορας εξαφανίζεται με τις οικονομίες της συζύγου του, ο Φαρούκ ξεκινά ένα ταξίδι με τον έφηβο γιο του προς την Καλκούτα, για να διεκδικήσει μια μικρή κληρονομιά που άφησε η μητέρα του. Καθώς το ταξίδι εκτυλίσσεται, αναδύονται μνήμες από ένα ταραγμένο παρελθόν, αποκαλύπτοντας μια πιο βαθιά, θαμμένη πληγή.

Γυρισμένο εξ' ολοκλήρου με κινητό τηλέφωνο μέσα σε τέσσερα χρόνια, αυτό το οικείο ντοκιμαντέρ παρατήρησης προσφέρει ένα λιτό και συγκινητικό πορτρέτο ζωής στο περιθώριο—καταγράφοντας σιωπηλά την εύθραυστη ύπαρξη μιας οικογένειας μουσουλμάνων στη σύγχρονη Ινδία.

Ο Partha Das είναι αυτοδίδακτος καλλιτέχνης του οπτικοακουστικού μέσου, από τον κινηματογράφο έως την performance και την installation art. Τα έργα του έχουν παρουσιαστεί σε σημαντικές γκαλερί και πολιτιστικά ιδρύματα, όπως η Lalit Kala Akademi (Ινδία), η Alliance Française du Bengale (Ινδία), το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης του Μίσιγκαν (ΗΠΑ) και το Πολιτιστικό Ινστιτούτο της Πορτογαλίας. Τα τελευταία πέντε χρόνια, εργάζεται πάνω στο πρώτο του ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους, *The Invisible Wayfarers*—ένα βαθιά καθηλωτικό εγχείρημα που τον έχει οδηγήσει σε περισσότερες από εκατό ημέρες πορείας μαζί με προσκυνητές του σουφισμού, αναζητώντας ιστορίες, τραγούδια και ξεχασμένες μορφές. Το *Refuge* είναι η πρώτη του ταινία μικρού μήκους.

Simply Divine, Mélody Boulissière & Bogdan Stamatina, Γαλλία, 2024, 14'

Ρουμανία, 1939. Ένας στρατιώτης ακολουθεί μια νεαρή γυναίκα. Η ιστορία αγάπης τους αρχίζει. Ο στρατιώτης καλείται στο μέτωπο και ο έρωτάς τους χάνεται μέσα στον πόλεμο.

Το 2014, κατά τη διάρκεια μιας μακράς συνέντευξης, η Noucha, 91 ετών πια, αποκαλύπτει για τελευταία φορά τα μυστικά μιας ξεχασμένης εποχής. Τι απομένει από μια ιστορία αγάπης, τρία τέταρτα του αιώνα και έναν παγκόσμιο πόλεμο αργότερα;

Η Mélody Boulissière αποφοίτησε από την ENSAD (Παρίσι) και τη σχολή La Poudrière (Βαλάνς, Γαλλία). Η πτυχιακή της ταινία *Ailleurs* (Κάπου αλλού) επιλέχθηκε για το πρόγραμμα Cinefondation του Φεστιβάλ Καννών το 2016. Είναι συν-σεναριογράφος και συν-σκηνοθέτρια της παιδικής σειράς *Patouille*, με θέμα την ανακάλυψη των φυτών, σε παραγωγή της Miyu Production και της France Télévisions. Το *Simply Divine* είναι

η δεύτερη ταινία μικρού μήκους της.

Ο Bogdan Stamatin είναι Ρουμάνος καλλιτέχνης που ζει και εργάζεται ανάμεσα στη Γαλλία και τη Ρουμανία. Χρησιμοποιεί τον κινηματογράφο για να εξερευνήσει θέματα που σχετίζονται με τη ροή του χρόνου και τις επιπτώσεις του στους ανθρώπους. Από το 2015 έως το 2021, ίδρυσε και διηύθυνε το *Câmpulung Film Fest* στην ιδιαίτερη πατρίδα του, Câmpulung Moldovenesc. Μέχρι το 2024 υπήρξε διευθυντής του Μουσείου Ξυλογλυπτικής της ίδιας πόλης.

Specters of Home – Prologue, Ava Aviva Avnisan, Ηνωμένες Πολιτείες, 2024, Διεθνής Πρεμιέρα, 9'

Το *Specters of Home – Prologue* είναι ένα λυρικό κινηματογραφικό δοκίμιο που ακολουθεί μια τρανς γυναίκα ταξιδιώτισσα στον χρόνο, καθώς επιστρέφει στην Ιερουσαλήμ, την πόλη όπου γεννήθηκε, για να ανακαλύψει σύνθετες προσωπικές και ιστορικές αλήθειες. Εμπνευσμένη από το *Sans Soleil* του Chris Marker, η ταινία εξερευνά τη διασταύρωση προσωπικής ταυτότητας και ιστορικού τραύματος, υφαίνοντας την αφήγηση της μετάβασης φύλου της πρωταγωνίστριας με μία έρευνα γύρω από τα γεγονότα της ίδρυσης του Ισραήλ το 1948.

Η Ava Aviva Avnisan είναι μια καλλιτέχνιδα πολλαπλών μέσων που δραστηριοποιείται στη διασταύρωση εικόνας, κειμένου και κώδικα. Χρησιμοποιώντας τεχνολογίες όπως τρισδιάστατη σάρωση, επαυξημένη και εικονική πραγματικότητα (AR/VR), καθώς και γενετική τεχνητή νοημοσύνη, η Ava δημιουργεί εγκαταστάσεις, περφόρμανς, φωτογραφίες και ταινίες που αμφισβητούν κυρίαρχες αφηγήσεις μέσα από σωματοποιημένες συναντήσεις με τη γλώσσα. Το έργο της έχει παρουσιαστεί σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, μεταξύ άλλων στο Pratt Institute, το Henry Art Gallery, το Art Institute of Chicago και την Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής του Σικάγο. Τα κείμενα και τα πρότζεκτ της Ava έχουν δημοσιευτεί στα *BOMB Magazine*, *BRILL*, *Routledge* και στην *Electronic Literature Collection*. Είναι επίκουρη καθηγήτρια στο San Diego State University και κατέχει δύο MFA, στην Ποίηση και στις Σπουδές Τέχνης & Τεχνολογίας.

The sun is low, Marta Ojrzynska, Πολωνία, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 18'

Μετά τον χωρισμό της από τον σύντροφό της, μια μητέρα ξεκινά ένα ταξίδι με τροχόσπιτο μαζί με τον οκτάχρονο γιο της. Πλέον, οι δυο τους θα έχουν την ευκαιρία να ξεκινήσουν μια νέα ζωή – μόνοι τους. Το ταξίδι συνοδεύεται από διεισδυτικές και συγκινητικές συζητήσεις μεταξύ μητέρας και παιδιού, αλλά και από ζωγραφισμένα τοπία. Κατά τη διάρκεια αυτής της σύντομης διαδρομής, οι ρόλοι αντιστρέφονται. Πρόκειται για μια *road movie* ιστορία μοναδικής και βαθιάς αγάπης.

Η Marta Ojrzynska είναι σκηνοθέτρια, ηθοποιός και σεναριογράφος. Αποφοίτησε από την Ακαδημία Θεατρικών Τεχνών της Κρακοβίας, από το Institut del Teatre στη Βαρκελώνη και από το STUDIO PRÓB της Σχολής Wajda στη Βαρσοβία. Εργάζεται επί σειρά ετών στο χώρο του θεάτρου και του κινηματογράφου, τόσο ως ηθοποιός όσο και ως συγγραφέας και σκηνοθέτρια θεατρικών έργων. Έχει συνεργαστεί με καλλιτέχνες όπως οι Luc Perceval, Wilhelm Sasnal, Krystian Lupa, Krzysztof Garbaczewski, Monika Strzepka, Michał Borczuch, Aleksandra Terpińska και Jagoda Szalc.

The Truth About the Telegraph, Kieran Mpetyane Satour, Αυστραλία, 2024, Διεθνής Πρεμιέρα, 17'

Το *The Truth About the Telegraph* εξερευνά τις αναταράξεις που προκάλεσε η Γραμμή Τηλεγράφου μέσα από τις αφηγήσεις των κοινοτήτων Kaytetye και Warumungu και τις επαφές τους με τους σταθμούς, οι οποίοι υπήρξαν τόποι συνοριακής βίας. Τοποθετημένη στην καρδιά της Κεντρικής Αυστραλίας, η ταινία μεταφέρει το κοινό πέρα από μια αποικιοκρατική αφήγηση που καθορίστηκε από τους εποίκους και την εκμετάλλευση της γης με καλώδια και στύλους. Αποκαλύπτει ένα πολύπλοκο μωσαϊκό μαρτυριών που ξεδιπλώνει μια αφήγηση πολιτιστικού εκτοπισμού, ανθεκτικότητας, διαρκούς σύνδεσης με τη γη και επιβίωσης απέναντι σε ραγδαίες κοινωνικές αλλαγές.

Ο Kieran Mpetyane Satour είναι συγγραφέας, παραγωγός και σκηνοθέτης από τις κοινότητες Gurindji/Malngin, Pertame Arrernte και Worimi. Αντλεί έμπνευση από την προγονική του κληρονομιά για να δημιουργεί έργα που αναδεικνύουν την ομορφιά, τη δύναμη και την ανθεκτικότητα των Αυτοχθόνων λαών. Ήταν σκηνοθέτης και παραγωγός του *We Are Warriors: Through The Fire* και *NGURRAWAANA*, μιας ιστορίας για μια εμπνευσμένη οικογένεια Māori που εργάζεται για την αναβίωση της χώρας και του πολιτισμού των Kāi Tahu. Είναι συνιδρυτής της GARUWA, μιας 100% Αβοριγινικής και πλήρως ελεγχόμενης εταιρείας παραγωγής, καθώς και της Indigitek, ενός μη κερδοσκοπικού οργανισμού που στοχεύει στην αύξηση

της συμμετοχής και επιτυχίας των Αυτοχθόνων στον τομέα STEAM (Επιστήμη, Τεχνολογία, Μηχανική, Τέχνες και Μαθηματικά).

Through the window, Daniel Stopa, Πολωνία, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 10'

Έρχονται για να αγοράσουν εφημερίδες και τσιγάρα, να καυχηθούν, να παραπονεθούν ή απλώς να μιλήσουν. Μια μητέρα με ένα μωρό που βγάζει δόντια, μια γυναίκα ανήσυχη για την άρρωστη γάτα της, ένας ηλικιωμένος αφοσιωμένος στον καθολικό ραδιοφωνικό σταθμό... Όσα και τα πρόσωπα στο παράθυρο του περιπτέρου, τόσες και οι μικρές ή μεγάλες ανθρώπινες ιστορίες — κάποιες αστείες, άλλες πικρές, όλες αυθεντικές και ικανές να μην αφήσουν κανέναν θεατή ασυγκίνητο.

Ο Daniel Stopa είναι σκηνοθέτης και παραγωγός. Οι μικρού μήκους ταινίες του έχουν προβληθεί και βραβευτεί σε πολλά διεθνή φεστιβάλ, όπως τα *DocuDays UA* στο Κίεβο και *BogoShorts* στην Μπογκοτά. Αυτή την περίοδο εργάζεται πάνω σε δύο ακόμη ντοκιμαντέρ: *Until the Wedding* και *The Fat One and The Warrior's Path*.

Vertigo, Alejandra Sanchez Canan, Ισπανία 2024, Παγκόσμια Πρεμιέρα, 13'

Ταξιδεύουμε στην Τερέσα δε Κοφρέντες, ένα αγροτικό χωριό στην ενδοχώρα της Βαλένθια που κινδυνεύει με ερημοποίηση. Εκεί, συναντάμε τους ελάχιστους κατοίκους που εξακολουθούν να ζουν στο χωριό και ακούμε τις ιστορίες τους—για τον τόπο που αποκαλούν σπίτι και τους φόβους τους για την πιθανή του εξαφάνιση.

Η Alejandra Sánchez Casañ κάνει το σκηνοθετικό της ντεμπούτο με μια ταινία γυρισμένη στην ιδιαίτερη πατρίδα της. Γεννημένη το 1999, έχει ήδη αποκτήσει εμπειρία στον καλλιτεχνικό κινηματογράφο, τη διαφήμιση και το θέατρο. Τα τελευταία χρόνια έχει εργαστεί ως σκηνογράφος στις παραγωγές *Coronación* (ESCAC STUDIO), *Malet* (RODAR και RODAR CINE) και *Ser un Hombre* (Sumendi Filmak), ενώ έχει επίσης συνεργαστεί ως βοηθός σκηνογράφου στην παράσταση *Com cantar sobreviviré sense que m'exploti un pulmó* των Dana Carbonell και Raquel Camón, μεταξύ άλλων.

We will grow, Αρετή Παγουλάτου, Ηνωμένο Βασίλειο, 2025, 25'

Το καλοκαίρι του 2023, το νησί της Ρόδου επλήγη από τις πιο καταστροφικές πυρκαγιές στην ιστορία του νησιού, οι οποίες έκαψαν πάνω από 180.000 στρέμματα γης. Κατά τη διάρκεια των έντεκα ημερών που διήρκεσαν οι πυρκαγιές, οι κάτοικοι του νησιού έβαλαν τη ζωή τους σε αναμονή για να προσφέρουν εθελοντικά τις υπηρεσίες τους, οργανώνοντας ένα εναλλακτικό δίκτυο υποστήριξης, αποκαλύπτοντας την έλλειψη διαθέσιμου προσωπικού και εξοπλισμού για τη διαχείριση των φυσικών καταστροφών στην Ελλάδα. Η ταινία ακολουθεί ακτιβιστές που αναδείχθηκαν κατά τη διάρκεια της καταστροφής καθώς αναλογίζονται την εμπειρία και την απώλειά τους.

Η Αρετή Παγουλάτου μεγάλωσε στη Ρόδο και σπούδασε Κινηματογράφο στο Πανεπιστήμιο του Westminster στο Λονδίνο. Μετά την αποφοίτησή της το 2024, ξεκίνησε να εργάζεται ως Ερευνήτρια σε Unscripted Κινηματογράφο και Τηλεόραση σε εταιρείες παραγωγής στο Ηνωμένο Βασίλειο, ενώ ταυτόχρονα δουλεύει ανεξάρτητα σε προσωπικά πρότζεκτ. Η δουλειά της εστιάζει σε εναλλακτικές μορφές κοινωνικής οργάνωσης με περιβαλλοντική προσέγγιση, τη μετανάστευση και τον εξευγενισμό.

Welcome home freckles, Huiju Park, Ηνωμένο Βασίλειο, 2025, Ελληνική Πρεμιέρα, 26'

Για πρώτη φορά μετά από τέσσερα χρόνια, μια κόρη επιστρέφει στη Νταέγκου της Νότιας Κορέας, αποφασισμένη να βάλει τέλος στη διαμάχη που σημάδεψε την παιδική της ηλικία. Εδώ και χρόνια οι γονείς της πληγώνονται μεταξύ τους, καθώς δεν έμαθαν ποτέ να ζουν αρμονικά. Παρά τις προσπάθειές τους να βρουν την ειρήνη, οι πληγές του παρελθόντος παραμένουν ανεπούλωτες. Μέσα από συνομιλίες με τους γονείς της, ανακαλύπτει ένα μοτίβο ενδοοικογενειακής βίας βαθιά ριζωμένο στην ιστορία της οικογένειάς της. Τελικά, συνειδητοποιεί πως μόνο εκείνη μπορεί να σπάσει αυτόν τον κύκλο.

Η Huiju Park είναι Νοτιοκορεάτισσα σκηνοθέτρια ντοκιμαντέρ με έδρα το Λονδίνο, της οποίας το έργο διερευνά σε βάθος τη διασταύρωση της προσωπικής εμπειρίας με ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα. Οι ταινίες της εμπνέονται από τη στενή σύνδεσή της με τον κόσμο γύρω της και επικεντρώνονται έντονα στον φεμινισμό. Η Huiju εμφανίζεται συχνά ως χαρακτήρας μέσα στα δικά της ντοκιμαντέρ, συνδυάζοντας τη δική της αφήγηση με εκείνες των προσώπων που καταγράφει, δημιουργώντας έτσι έναν διάλογο ανάμεσα στις ταινίες

της και το κοινό. Αυτό το στυλ έχει γίνει το χαρακτηριστικό της, επιτρέποντάς της να δημιουργεί ταινίες που λειτουργούν ως καθρέφτης της κοινωνίας. Ύστερα από χρόνια δημιουργίας προσωπικών ντοκιμαντέρ, άρχισε να διοχετεύει το θάρρος και την ανθεκτικότητα που αντλούσε από τις δικές της εμπειρίες, ενδυναμώνοντας νέες φωνές και οπτικές.

Work / memories of work, Έκτορας Αρκομανής, Ηνωμένο Βασίλειο, Ελληνική Πρεμιέρα, 21'

Στον Ελαιώνα της Αθήνας, οι τελευταίες μέρες ενός βυρσοδεψείου ξετυλίγονται σε φόντο εργασίας στις γύρω γειτονιές – λαϊκές αγορές ρακοσυλλεκτών, παλιά αγροτόσπιτα, εγκαταλειμμένοι φούρνοι, άνθρωποι που μοχθούν ανάμεσα σε ερείπια εργοστασίων και εργοτάξια. Η αφήγηση, γραμμένη πάνω σε καρτ-ποστάλ που δεν στάλθηκαν ποτέ, διαμορφώνεται ως ένα πολυφωνικό ποίημα από αποσπάσματα λογοτεχνίας, μαρτυρίες και συλλογικές μνήμες που διατρέχουν αιώνες: στην αρχαιότητα, ο Ελαιώνας ήταν μία απέραντη έκταση καλλιέργειας ελαιόδεντρων· τον 19ο αιώνα, ένας κόμβος υποδομών· και πιο πρόσφατα, βιομηχανική ζώνη – όμως πάντοτε βρισκόταν στο περιθώριο της συνείδησης της πόλης.

Ο Έκτορας Αρκομανής είναι συγγραφέας και καλλιτέχνης. Χρησιμοποιεί το φιλμ για τη δύναμή του να διατηρεί και να ερευνά, αλλά ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για όσα το μέσο αυτό παραλείπει, για την ανεπάρκειά του να περιγράψει πράγματα που δεν υπάρχουν πια, και για τις αφηγήσεις που επινοούνται για να καλύψουν αυτά τα κενά. Αυτή την περίοδο εργάζεται πάνω στο *Μια εποχή στον Ελαιώνα* (*A Season in the Olive Grove*), ένα μακροπρόθεσμο κινηματογραφικό και ερευνητικό έργο για την περιοχή του Ελαιώνα στην Αθήνα. Έχει συγγράψει και επιμεληθεί τον τόμο *Migrations in New Cinema* (Cours de Poétique, 2020) και πρόσφατα ολοκλήρωσε τη συνεργατική εγκατάσταση *Protea/Extraction*, παραγγελία του Anti-Apartheid Centre of Memory and Learning. Διδάσκει ιστορία και θεωρία της αρχιτεκτονικής στο London Metropolitan University.